

Bayer Zsolt: Combunk húsa

2010 november 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

1

Átlag: 1 (1 szavazat)

Mérték

„E gyáva népet meg nem átkozom, Az nem hibás, annak természete, Hogy a nyomor szolgává bélyegezze, S a szolgaság vérengz? eszközévé Súlyessze néhány dölyfös pártút?nek. Csak egyedül én voltam a bolond, Hivén, hogy ilyen népnek kell szabadság.”

Igen. Ez a szabadság örök kérdése. S hogy lehet-e, legf?képpen pedig: szabad-e csalódní a szabadságban? Hogy lehet, az biztos. Hogy szabad-e – nem tudom. Csak nagyon félek, hogy nem szabad.

S egyszer azt is muszáj lesz meggondolní: mi is az a szabadság?

Hogy szabadság-e a nyomorúság? A „sivárság, lelki restség” és az „ezernyi fajta népbetegség” ... Szabadság-e ez mind, ha a tetején ott trónol a valódi szabadság, s ha nem tiltja meg senki a nyüzszítést...

*„Szívem mindig szorul, ha éhez? nép
Itéletét látom nagyok felett.
Ha sárba hull a fényes, kárörömmel
Szemléli a pór, gúnnyal illeti,
Mint hogyha ön mocskát is igazolná.”*

Uzsorások markában volt az ország. Sokáig, nagyon sokáig. És emberfeletti a harc, amit ellenük végig kell vinni.

A nép addig eljutott már gondolatban, hogy „ami van, széthull darabokra”.

De vajon addig eljutott-e, hogy a szabadság cserepeit majd egészen másképpen kell összerakosgatní?

Vagy – ha úgy érzi – megint elkezd majd előlr?l mindent?

*„(...) hisz a tömeg
A végzet arra ítelt állata,
Mely minden rendnek malmán húzni fog,
Mert arra van teremtvé. Már ma mentsd fel:
Amit te eldobsz, ? meg nem nyeri,
És új urat keres holnap magának.
Vagy azt hiszed, hogy ülhetnél nyakán,
Ha a gazdának szükségét nem érzi?
Ha kebelében öntudat lakik?”*

Az uszorások ebben bíznak. Az uszorások ebben érdekeltek. Az uszorások fel nem adják.

Ahová nyúlsz, ahová érsz, ahol valamit kicsit megkapargatsz, az ? hullaszagú örökségükre találsz. Mindenütt. S most fennhangon hirdetik:

*„Odább! Ez a hely itten az enyémm.
Veszélyben a hon, hogyha nem beszélek.”*

És beszélnek.

Szabadságról, demokráciáról, jogról és jogállamról, intézményrendszerekr?l, s a fülemüle füttyér?l.

A nép pedig már figyel...

Akik most fennhangon féltenek mindent, azok tettek tönkre mindent. Legf?képpen a hiteket és a reményeket. Akik most farkast kiáltanak, mind-mind a nyomorúságok demokráciáját szeretik. De azt szeretik. Kiszolgáltatottság legyen alatt, segély, s a porba sújtottságból táplálkozó alázat és hála. Tenyérb?l evés. Irigység és gy?lölet. Ezt értik, ezt szeretik, ehhez tudnak viszonyulní, ezt tudják kezelní. S ha valaki az uszorásoknak támad, mindjárt elkezdik szítáni a viszályt.

Ha valaki a nép helyett az uszorásokat akarja nyúzni, azok mindjárt az elveszett szabadságot siratják, s a nép...

Nem tudom, mit tesz a nép.

Talán átlát végre a szitán. Talán nem lehet többé becsapni. Talán tudja, ha visszajönnének az uzsorások, eltöröltetne a válságadó, maradna a végkielégítésnek csúfolt szabad rablás, visszajönné a gumibot és a vízagyú, a kordonok, megnyílnának a börtönök a „haveri kutyák” el?tt, és felvennék sok-sok hitelt megint.

Az ükunokáink vérére innánk...

És susogná a nádas, ez a szép szabadság.

Nem tudom, mit akar a nép.

S hogy elhiszi-e: ha már combunk húsából kell vágnunk, hát ne Shylockot etessük, hanem inkább a griffmadarunkat, akinek hátán felszállhatunk az égig ér? fa tetejére.

Ezerszer inkább!

Bayer Zsolt , magyarhirlap.hu

Ajánló
